

RESSÒ DE LA PARAULA

Té sentit el concepte de pecat en una societat secularitzada?

En una Catalunya on el laïcisme i el pensament crític han guanyat terreny, parlar de «pecat» en el seu sentit tradicional (com a ruptura de la relació amb Déu i amb els nostres semblants, a qui els cristians anomenem germans) pot no ressonar en el discurs públic. En l'àmbit de l'Església (que se sap sempre santa i pecadora), estem familiaritzats amb la realitat del pecat, que no és un mecanisme de culpabilització infantívola, sinó la consciència de la fragilitat i la fal·libilitat de la condició humana que, en l'obertura al «nosaltres», a la gràcia i a l'amor redemptor de Déu, mai no són definitius ni tenen l'última paraula. La consciència del pecat ens ajuda a regir-nos personalment i comunitàriament amb responsabilitat, misericòrdia i alegria.

En una societat secularitzada, també podem entendre el pecat com una falta moral, una irresponsabilitat o un dany a la societat. Així, des d'una perspectiva filosòfica, podem parlar del pecat com la manca de virtut cívica o la indiferència davant les injustícies, com recorda MacIntyre quan lamenta la pèrdua de les virtuts en la societat moderna. Des d'una visió ètica, el pecat podria entendre's com una manca de compromís social, egoisme o corrupció (recordem el que ens ensenya Adela Cortina sobre l'aporofòbia, la por al pobre). Des de la sociologia, podríem parlar del pecat com una fallida en la convivència i la polarització extrema, on la manca de diàleg condueix a conflictes innecessaris.

En el nostre context social, no hi fa res reflexionar sobre una llista de pecats davant els quals cal pro-

FOTO: JUAN LUNA - PEXELS

posar el sentit de responsabilitat personal i col·lectiva. Així, per exemple, convivim amb el pecat d'indiferència quan ens desentenem dels problemes socials, la pobresa o l'exclusió. Participem del pecat de deshumanització quan, per exemple, es converteix el debat polític en un conflicte on es deslegitima l'altre sense empatia. Normalitzem el pecat d'hipocrisia si diem defensar valors democràtics mentre actuem de manera intolerant amb qui pensa diferent. I arribem al més estès, el pecat d'individualisme, centrat a prioritzar interessos personals o econòmics sense pensar en el bé comú. I el més radical, la supèrbia, que en el fons és, com diu el papa Francesc: «l'absurda pretensió de ser com Déu».

Sigui com sigui, el pecat i la redempció, més enllà del seu significat en l'àmbit religiós, es poden reformular en termes de responsabilitat moral, transformació personal i compromís amb la cura de la vida i el bé comú. I de tot això, en necessitem molt.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Esperar la Pasqua eterna

Tornar a entrar darrera del Ciri Pasqual un any més ens renova l'itinerari que fem seguint el Crist.

Cada vegada que tornem a entrar a la nau de l'església en la nit de Pasqua pot semblar que repetim aquest mateix gest cada any. Però cal viure'l amb la novetat de ser la primera i única vegada que enfilem el camí seguint el Ressuscitat. El cicle litúrgic anual ens pot portar a confusió si no el vivim amb el sentit vertader d'un únic esdeveniment. Després de la mort del Senyor tot s'ha acabat. La sepultura del cos de Jesús és la gran prova que ja no hi ha res a fer. El se-

pulcre buit és la paradoxa d'aquells que no saben trobar Jesús, ni tan sols ens ha quedat el cos.

Tot plegat fa que el sentit quedi un xic ofuscat quan proclamem la Resurrecció del Senyor com un esdeveniment que ve a continuació de la Setmana Santa de cada any, com si lògicament correspongués aquest pas. I en canvi la Resurrecció és un fet únic i irrepetible. No hauríem d'acostumar-nos a repetir les Pasques, sinó que convé celebrar

la Pasqua, una única Pasqua, que ja va ser.

La Resurrecció del Senyor va ser una com serà també una la vinguda del Crist. El fet de ser únics els converteix en moments inigualables i incomparables. La Pasqua de Jesús va ser i no es tornarà a repetir.

Els cristians no ens afegim al discurs tan de moda en la nostra societat que proposa un etern recomençar. Nosaltres no repetim el nou començament cada

any, com la gent espera la primavera i que tornin a florir aquells arbres que han quedat aletargats durant l'hivern. No hi ha cap repetició de la Pasqua, hi ha una espera de la Pasqua definitiva. Hi haurà un esclat de llum que convertirà els nostres dies en un diumenge sense posta.

La Resurrecció de Jesús ens atraparà, la mateixa i única resurrecció seva ens la regalarà i permetrà que la visquem com a esdeveniment únic per cadascú. La Pasqua que tindrem serà eterna, no caldrà repetir-la.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

¿Tiene sentido el concepto de pecado en una sociedad secularizada?

En una Catalunya donde el laicismo y el pensamiento crítico han ganado terreno, hablar de «pecado» en su sentido tradicional (como ruptura de la relación con Dios y con nuestros semejantes, a quienes los cristianos decimos hermanos) puede no resonar en el discurso público. En el ámbito de la Iglesia (que se sabe siempre santa y pecadora), estamos familiarizados con la realidad del pecado que no es un mecanismo culpabilizador infantilizante sino la conciencia de la fragilidad y falibilidad de la condición humana que, en la apertura al «nosotros», a la gracia y al amor redentor de Dios nunca son definitivos ni tienen la última palabra. La conciencia del pecado nos ayuda a regirnos personal y comunitariamente con responsabilidad, misericordia y alegría.

En una sociedad secularizada también podemos entender el pecado como falta moral, irresponsabilidad o daño a la sociedad. Así, desde una perspectiva filosófica, podemos hablar del pecado como la falta de virtud cívica o la indiferencia ante las injusticias, como recuerda MacIntyre al lamentar la pérdida de las virtudes en la sociedad moderna. Desde una visión ética, el pecado podría entenderse como falta de compromiso social, egoísmo o corrupción, (recordemos lo que enseña Adela Cortina sobre la aporofobia, el miedo al pobre). Desde la sociología, podríamos hablar del pecado como un fallo en la convivencia y la polarización extrema, donde la falta de diálogo lleva a conflictos innecesarios. En nuestro contexto social no está de más reflexionar sobre una lista de pecados ante los que proponer el sentido de responsabilidad personal y colectiva. Así, por ejemplo, convivimos con el pecado de indiferencia cuando nos desentendemos de los problemas sociales, la pobreza o la exclusión. Participamos del pecado de deshumanización cuando por ejemplo se convierte el debate político en un conflicto donde se deslegitima al otro sin empatía. Normalizamos el pecado de hipocresía si decimos defender valores democráticos mientras se actúa de forma intolerante con quien piensa diferente. Y pasamos al más extendido, el pecado de individualismo centrado en priorizar intereses personales o económicos sin pensar en el bien común. Y el más radical, la soberbia que en el fondo es como dice el papa Francisco: «la absurda pretensión de ser como Dios».

Sea como fuere, el pecado y la redención más allá de su significado en el ámbito religioso, pueden reformularse en términos de responsabilidad moral, transformación personal y compromiso con el bien común. Y de todo esto necesitamos mucho.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Recta final del curs de celebracions d'exèquies

El proper dijous 10 d'abril tindrà lloc a la Casa de l'Església la darrera trobada del segon curs de preparació de laics cridats a dirigir celebracions d'exèquies en absència de ministres ordenats. Els 6 laics que han assistit a aquest segon curs són dels arxiprestats de Vilafranca, Anoia, Garraf i Sant Boi i rebran la creu que els identifica i el permís per a dirigir exèquies amb caràcter extraordinari.

Recordem que el document acreditatiu signat pel bisbe Xabier és per donar conformitat que han fet la formació idònia per aquest servei. També rebran el directori per a conduir els funerals i una creu artesanal en fusta i ceràmica de les benetes, que els identificarà externament com a celebrants.

A la reunió del proper dijous 10 d'abril, que estarà presidida pel bisbe Xabier, assistiran també els 14

laics que des de fa dos anys porten a terme aquest servei a la nostra diòcesi.

Celebració de Sant Josep Oriol

La comunitat de la Residència Sant Josep Oriol de Barcelona van celebrar de manera fraterna la seva diada, el passat 24 de març, amb una missa celebrada pel cardenal Joan Josep Omella; els bisbes auxiliars de Barcelona, Javier Vilanova i David Abadías; i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Xabier Gómez. Va ser un nou moment de germanor entre els sacerdots que viuen en aquesta residència situada al barri de les Corts.

Entre els assistents hi havia Mn. Enric Aymerich que enguany celebra els 65 anys de la seva ordenació com a sacerdot.

Recordem que a la residència sacerdotal hi ha cinc capellans més de la nostra diòcesi. A més, també hi viuen Mn. Francesc Nicolau i Mn. Lluís Portabella, molt vinculats a Sant Feliu de Llobregat.

Marca la «X» a favor de l'Església a la teva declaració de la renda

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Els jubileus són moments preciosos per a fer balanç de les nostres vides, com a individus i com a comunitat. A més, són ocasions per a la reflexió, el recolliment i l'escolta del que l'Esperit Sant ens diu avui (cf. Ap 2,7)» (23 de desembre).

@Pontifex_es: «L'esperança cristiana no és un final feliç que cal esperar passivament; és la promesa del Senyor que hem d'acollir aquí i ara, en aquesta terra que sofreix i que gemega» (24 de desembre).

@Pontifex_es: «L'esperança cristiana, mentre ens convida a la pacient espera del Regne que germina i creix, exigeix de nosaltres l'audàcia d'anticipar avui aquesta promesa, a través de la nostra responsabilitat i la nostra compassió» (24 de desembre).

@Pontifex_es: «La Porta està oberta, oberta de bat a bat. Anem, deixem-nos reconciliar amb Déu, i llavors ens reconciliarem amb nosaltres mateixos i podrem reconciliar-nos entre nosaltres, fins i tot amb els nostres enemics» (25 de desembre).

La diòcesi viu amb intensitat el Jubileu de l'Esperança

Prop de tres-centes persones de la diòcesi van participar, dissabte 22 de març, al pelegrinatge de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. L'activitat va incloure la predicació per part de Mn. Xavier Blanco, rector de Castellar del Vallès, i una estona de reflexió personal amb textos preparats, temps de pregària i una Eucaristia en el marc del Jubileu de l'Esperança.

Concretament, una sortida de germanor i convivència que va aplegar 273 persones de les

parròquies de l'arxiprestat a un lloc de molta devoció, el Santuari de la Salut, patrona de la ciutat de Sabadell i de la diòcesi de Terrassa.

Un altre moment jubilar a la nostra diòcesi ha estat el que es va viure a la capella de la Residència del Carme de Sant Feliu de Llobregat el diumenge 16 de març. Una capella plena de gom a gom durant la celebració d'una Eucaristia jubilar presidida pel bisbe Xabier Gómez. També va ser present la Gna. Susana García, provincial de les Carmelites de Sant Josep i presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

La capella de la Residència del Carme és un lloc jubilar i ha estat un bon motiu per a la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Xabier i que va comptar amb una nombrosa participació.

Va ser una celebració molt viscuda i ben preparada per la comunitat de religioses de les Carmelites de Sant Josep, presents en aquesta residència.

Recordem que les residències de gent gran vinculades a comunitats de vida consagrada són també llocs jubilars a la nostra diòcesi, tal com va decretar el bisbe Xabier el passat desembre.

D'altra banda, recordem que les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca celebren aquest diumenge 6 d'abril el seu segon aplec. Es tracta de l'aplec que s'havia de fer el 9 de març però que es va haver de suspendre per les condicions meteorològiques adverses. L'aplec es fa al Santuari de la Mare de Déu de Foix, lloc jubilar, i inclourà el res de les diferents estacions del Viacrucis.

I per últim, destacar que el Santuari del Vinyet acull aquest mateix diumenge una celebració jubilar de l'Arxiprestat del Garraf. Hi haurà el Viacrucis de l'Esperança, la celebració comunitària del perdó i la veneració de la imatge de la Mare de Déu del Vinyet. Hi haurà sis testimonis: viure l'esperança davant de la immigració, la limitació del pas dels anys, de l'acompanyament dels malalts, de l'acompanyament de la pobresa, la pobresa i la joventut.

Cloenda dels actes del 700 aniversari de l'Hospital de Sant Joan Baptista de Sitges

L'any 2024, l'Hospital de Sant Joan Baptista de Sitges va celebrar els 700 aniversari de la seva fundació amb diferents actes al llarg de l'any on, entre altres, va destacar la participació de la Fundació al Corpus Christi confeccionant l'altar al Cap de la Vila fent una reproducció de la cúpula modernista de l'hospital.

Ahir dissabte, el bisbe Xabier va celebrar la missa de cloenda d'aquest aniversari i en acció de gràcies pels 700 anys de cura i compromís a la vila de Sitges. Durant molts anys les germanes Concepcionistes van fer el seu servei a l'hospital i, tot i que ja fa uns anys que van marxar, no s'han volgut perdre aquesta data tan important.

AGENDA

► **Jornada de capellans i agents de pastoral dels hospitals i residències.** El dimecres 9 d'abril a la Casa de l'Església, de 10 a 13.30 hores. Organitzada per la Delegació de Pastoral de la Salut.

► **Trobada diocesana.** El dissabte 12 d'abril, de 10 a 13 hores. A la Casa de l'Església. Organitzada per la Delegació de Família i Vida.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / SI 22 / Jo 8,12-20]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prevere, fundador dels Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / SI 101 / Jo 8,21-30]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / SI: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / SI 104 / Jo 8,51-59]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / SI 17 / Jo 10,31-42]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / SI: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.; sant Zenó.

13. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / SI 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

Diumenge V de Quaresma (C)

COMENTARI

«Tampoc jo no et condemno. D'ara endavant no pequis més»

Cal mirar els detalls per adonar-nos com n'és de meravellosa l'escena que hem llegit a l'evangelí. Presenten a Jesús una dona sorpresa en el moment de cometre adulteri, però resulta que no presenten l'adulter tot i que la llei castigava igual l'adulteri de l'home que el de la dona. Ja veiem aquí la mala voluntat d'aquells mestres de la Llei i dels fariseus. I llavors li pregunten què cal fer amb aquesta dona que segons la Llei de Moisès havia de ser apedregada. Diríem que la resposta ja la saben. Però com subratlla l'evangelista li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar Jesús. Per tant, van contra Jesús i contra la dona; no els importa el possible pecat sinó fer mal. Jesús però no els acusa d'això (ho podia haver fet); simplement els hi diu: *Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres...* Ja que sou tan bons i tan perfectes, si no teniu cap pecat... Almenys en aquest moment són sincers i es retiren, perquè tots són tan pecadors o més que aquella dona. Què farà Jesús? No, no ha vingut a condemnar (va dir a Nicodem) sinó a salvar. Per això li diu a la dona: *Ningú no t'ha condemnat? Tampoc jo no et condemno. Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més.* No la critica, no li demana comptes. Només: *No pequis més*, perquè no vol la mort, sinó la vida, la salvació d'aquella dona. Ara pot ser una dona renovada, nova, gràcies a l'amor de Jesús. Es fa realitat el que deia Isaïes: *No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues (pot ser la Llei de Moisès?), estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu?* Més que el que diu Isaïes la cosa nova és un Déu que estima entranyablement els pecadors tal com demostra Jesús amb la dona de l'evangelí. Això és ben nou! Pau dirà que l'únic que vol és *conèixer Jesucrist, el meu Senyor*. Aquesta escena mostra com és el Senyor. Només cal imitar-lo: no criticant, no acusant, perdonant, estimant tothom amb un cor ben generós, reconeixent-nos pecadors perquè l'únic innocent és Ell.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometre adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

► Lectura del llibre de Isaïes (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos: Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».